

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

109717

Spominek

prvega svetega obhajila



Šest zlatih sredstev
stanovitnosti na poti
v nebese za kršćan-
sko mladino.

Po nemškem izvirniku

Šesti natis.



LJUBLJANA, 1904.

690/904.

109717.

109717



F2C 1271/1952



Spominek

prvega svetega obhajila



Šest zlatih sredstev
stanovitnosti na poti
v nebesa za krščan-
sko mladino.

Po nemškem izvirniku

Šesti natis.



LJUBLJANA, 1904.



Dné 190

je v cerkvi

v (na)

prejel

prvo svetlo obhajilo

iz roke

preč. gosp.

Čast in hvala bodi brez konca Najsvetejšemu
zakramentu.

Založilo Katoliško društvo detoljubov.

(7)



*Bodi žvest do smrti, in
dal ti bom krono življenja.*

Raz. 2, 10.

Ni še dolgo od takrat, ko so doneli zvonovi farne cerkve v I. polno in slovesno, a vendar milo in tužno. Žalosten sprevod se je počasno gibal skozi mesto ven proti mirnemu pokopališču. Ondi je bil izkopan nov grob. V ta grob so položili truplo 13letnega dečka. Še v majniku življenja, v cvetu najlepše svoje dobe, se je moral ločiti ter zapustiti svet. Strupena sapa greha se ga še ni bila dotaknila, še je cvetela v njegovem srcu lilija nedolžnosti. Sirotej brez očeta in matere, brez prave domovine, prosil je ta deček na najsrečnejši dan svojega življenja, dan prvega sv. obhajila, ljubega Jezusa: „O dobri Jezus, daj, da umrjem v nedolžnosti današnjega svetega dné, kajti razmere, v kojih živim, so nevarne za moje dušno zveličanje.“ In glej, nekoliko tednov po prvem sv. obhajilu je izpolnil Bog njegovo željo in vzel dobrega otroka v svoje nebeško kraljestvo.

Da, umreti, revno zemljo zapustiti in kviško hiteti nad oblake in zvezde v lepo nebeško kraljestvo, tam gledati Jezusa v neskončnem veličastvu — to je pač naj-

lepša želja pobožnega otroka, ko praznuje najlepši dan svojega življenja. Pa četudi je lepa ta želja, vendar jo izpolni Bog le redkokedaj. Saj morajo tudi na zemlji biti dobri otroci, kateri ljubemu Jezusu delajo veselje s pravim krščanskim življenjem ter v svojem kasnejem poklicu z molitvijo, besedo in dejanjem prav mnogo duš dovedejo k Bogu. Tako bode tudi pri tebi, ljuba duša! Ko bi ti bilo dano takoj po prvem sv. obhajilu umreti, bil bi sedaj v nebesih. Pa ti moraš dlje časa živeti k časti božji in v blagor človeštva. S tem si pridobiš višjo slavo v nebesih, lepšo krono, krasnejši prostorček prav blizo Jezusa in Marije.

Vendar je dolgo življenje polno nevarnosti. Zabredeš lahko v smrtne grehe, v njih utegneš umreti ter priti v pekel in potem si nesrečen za vselej. Ta misel me vselej vznemirja, naj sem še tako zelo vesel, kadar praznujejo otroci dan prvega sv. obhajila, in težko mi je pri srcu in zeló se bojim zanje. Sicer so vsi trdno obljubili, nikdar dobrega Zveličarja ne žaliti z velikimi grehi. Toda oh, kako slabo in omahljivo je pač človeško srce! Koliko jih je že bilo, ki so nekdam s pobožnim srcem

in s trdnimi sklepi klečali pri božji mizi, toda pozneje je v viharju skušnjav ugasnila njihova ljubezen, postali so slabi v veri, izgubili so nedolžnost in zabredli so na kriva pota. Kako žalostno, če bi tudi ti, mladi prijatelj moj, v gorečnosti otrpnil in zapustil Jezusa

Bodi zvest do smrti in dal ti bodem krono življenja! To je želja in obljuba tvojega Zveličarja, ki je na križu umrl iz ljubezni do tebe. To je pa tudi moja srčna želja, katero bi ti v imenu Jezusovem iz ljubečega srca vneto in vzbudno rad klical vse dni tvojega življenja. In ker mi je toliko do tega, da ostaneš stanovit en v dobrem, podam ti to dušno „spominico“, t. j. sredstvo zoper smrten greh in nesrečno smrt. Napisal sem ti v tej spominski knjižici nekoliko migljajev in nasvetov, kateri te bodo — ako se zvesto ravnaš po njih — varovali pred strupeno kačo smrtnega greha. — Obljubi mi pa, mladi prijatelj, da bodeš te vrstice prečital vsaj vsako prvo nedeljo v mesecu

Kot zanesljiva sredstva za stanovitnost v dobrem ti svetujem teh-le šest rečij:

1. Spominjaj se večkrat dné svojega prvega sv. obhajila.

2. Sprejemaj večkrat (vsak mesec) zakrament sv. rešnjega Telesa.

3. Bodi vedno čuječ in oprezen.

4. Moli rad in pobožno.

5. Privadi se dnevnega reda v vsem svojem delovanju.

6. Misli gostokrat na štiri poslednje reči!

1. Spominjaj se večkrat dné svojega prvega sv. obhajila.

Glej, lepo podobico si dobil od svojega ljubega dušnega pastirja. Daj si jo narediti v okvir, da jo lahko pogledaš vsak dan. Vzbujala bode v tebi sladke, tolažilne in spodbudne spomine. Pred to podobo moli vsak dan svojo jutranjo in večerno molitev in vprašuj se večkrat ob jutranji molitvi: „Kako sem nekdaž preživel svoj najlepši dan? in kako bi se vedel danes, ko bi bil danes oni slovesni dan? Kako rad bi molil in kako rad izpolnjeval svoje dolžnosti.“ In zvečer misli pred podobo: „Jeli današnji dan podoben onemu presrečnemu dnevu? Sem li danes tako goreče molil in vse storil s takim veseljem,

kakor takrat? To ti bode močno pomagalo na večer dobro izprašati svojo vest.

Ko se ob letu zopet vrne spominski dan prvega tvojega obhajila, obhajaj ga slovesno, sprejmi vredno sv. zakramenta, moli več nego navadno in vprašaj se resno: „Sem li še oni Božji otrok kot takrat? Sem li postal boljši ali slabši? V čem? Kako? Od kedaj? Stôri potem trdne sklepe.

Verjemi mi, večkratni spomin na oni srečni dan je marsikatero grešno dušo spravil na pravi pot in mnogo čistih duš ohranil neomadežanih v viharju življenja.

Na Francoskem je umrl umirovljen stotnik, pogumen bojevnik in dober kristijan. Vsi so ga ljubili. Ta stotnik je imel v svoji jedilnici poleg razpela dve podobi: podobico svojega prvega sv. obhajila in pa svoj stotniški patent. Ti dve podobi sta mu bili neizrekljivo dragi, posebno pa obhajilni spominek. „To podobo sem imel pri sebi“, tako je pripovedoval večkrat svojim prijateljem, „v šotorih, v kasarni in v bojih. Večkrat so me nadlegovale skušnjave: odprl sem svojo listnico, vzel iz nje obhajilno podobico, pogledal jo z ginjenim srcem in se spomnil naj-srečnejšega dné svojega življenja. Molil sem k Bogu in Mariji, in hude misli so izginile. Spomin na prvo sveto obhajilo je bil moj oprsnik, moj ščit in meč v boju zoper hude misli in želje, in kadar umrjem, naj leži še v grobu na mojem srcu!“ — Glej, predragi, tako mogočno upliva spomin na prvo sv. obhajilo ter varuje greha.

Nadaljno sredstvo, Jezusu zvest ostati, je:

2. Večkratno vredno sv. obhajilo.

Ljubi Jezus je rekel: *Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. Kdor jé od tega kruha, ne bode umrl vekomaj*, to je, kdor prejme večkrat in vredno sv. rešnje Telo, ne bode umrl na duši, ne padel v smrtne grehe. Kar je solnce zemlji, srce telesu, sok drevesu, to je duši sv. obhajilo. — Kdor ne sprejema rad Jezusa v presvetem zakramentu, ta ne bode smel kdaj k njemu priti v nebeško veličastvo.

Nikar naj ti ne zadostuje samo o Veliki noči ali vsako četrletje pristopiti k mizi Gospodovi, marveč vsak mesec prejmi sv. rešnje Telo in drži se vedno te lepe navade. Ko bi pa kdaj bil tako nesrečen, da bi storil smrten greh, takrat pa še tako dolgo ne čakaj, marveč še tisti teden précej sprejmi zakrament svete pokore, da se ne pogubiš, kakor se potopi barka, ki je treščila ob pečino in dobila luknjo, ako se takoj ne zadela ta uknja in ne izpôlje voda iz nje. O koliko otrok, ki je zabredlo na kriva pota, bi

bilo ostalo čistih in pridnih, ko bi se bili ravnali po tem nasvetu ter takoj spovedniku povedali svoje nevarnosti.

Večkratno sv. obhajilo tolaži in krepča v skušnjavah, pomaga do čednosti in vodi v nebesa. Koliko ljudij vznemirja misel: „Ko bi vsaj za gotovo vedel, če bom zveličan!“ Ne boj se. Ako sprejemaš večkrat vredno sveto rešnje Telo, prideš gotovo v nebesa, to ti je obljubil tvoj Zveličar sam. Če tedaj Jezusa ljubiš, bodeš gotovo pristopal gostokrat k njegovi mizi.

Pa stôri to vsakikrat s tako p r i p r a v o, kakor si to storil prvikrat. Ali še veš, kako lepo si se takrat pripravljaj, koliko truda te je stalo? O, delaj vedno tako! Salomon je zidal sedem let tempelj Gospodov; kako vestno moraš tedaj i ti čas porabiti, da svojo dušo spremeniš v krasen tempelj, vredno bivališče najsvetejšega Boga. Zato očisti svoje srce grehov, da, celo hudih nagibov, plevel greha mora se s koreninami izrUVati. Posebno se pa varuj dveh vrst grehov, s katerimi bi najbolj žalil ljubega Jezusa. To pa so grehi z o p e r s v e t o č i s t o s t i n grehi z j e z i k o m (kletev, laž, opravljanje itd.).

Čista mora biti duša, čisto mora biti telo in čist jezik, ki sprejme božjega Sina. O tem izprašuj vsak dan svojo vest. Spovej se s skesanim srcem odkrito, kakor pred prvim sv. obhajilom, in izvoli si stalnega spovednika: njemu povej odkritosrčno svoje dušne zadeve, skušnjave in nevarnosti in prosi ga za dober svet.

Pa ne samo očistiti moraš svojo dušo, marveč tudi okrasiti in olupšati. S čim pa? S čednostmi in dobrimi deli. Z vijolico ponižnosti, z lilijo nedolžnosti, z vrtnico goreče ljubezni do Boga in bližnjika in s spominčico pobožne molitve.

Že tisti večer pred svetim obhajilom opravi z večjo gorečnostjo svojo večerno molitev. Obudi v sebi sveto hrepenenje po Jezusu, spravi se k počitku s sladko mislijo na sladkega Odrešenika svojega: „Še nekoliko ur, in prišel bode k meni Bog nebes in zemlje. O kolika sreča! Sreča, zarad katere me celo angeli zavidajo. O da bi že skoraj prišla ta srečna ura! O da bi mi bilo možno vso noč pred svetim tabernakeljem v molitvi prečuti! Sv. angel varuh moj, sv. patroni, storite vi mesto mene, česar jaz ne morem

storiti. Vaše hvalnice v tej noči darujem svojemu ljubemu Jezusu.“ — O kako primerne in koristne so take misli za predvečer vsakega obhajilnega dné. Dobro je tudi premišljevati o naslednjih treh vprašanjih: 1. „Kdo hoče jutri k meni priti? — Jezus, moj Bog in vse.“ Vzbudi pri tem živo vero, globoko ponižnost in najspoštljivejše počesčenje. 2. „Kam hoče priti? — K meni, revnemu grešnemu človeku.“ Ponižaj se globoko, kakor oni stotnik v evangeliju, in obudi srčno kesanje in pa popolno ljubezen. 3. „Zakaj hoče Jezus k meni priti? — Ker me ljubi in me hoče zveličati.“ O kako mora to oživiti tvoje upanje in razvneti tvojo ljubezen! Jezus ti more in hoče pomagati in ti bode pomagal. On je največja, najlepša, najljubeznivejša dobrota. Kako se blešči njegovo Srce v sijaju neizrečene krasote in ljubeznivosti, kako plamti v sveti ljubezni! S takimi mislimi idi k počitku, pozdravi še enkrat iz daljave svojega Jezusa v svetišču na altarju, kjer se v ljubezni tebe spominja, obudi še v srcu goreče želje po njegovem prihodu in tvoja zadnja misel bodi pozdrav: Hvaljen bodi najsvetejši zakrament!“

V j u t r o obhajilnega dné misli takoj, ko se vzbudiš, na Jezusa; misli si, da tudi tebi reče kakor nekda j Caheju: „Stopi brzo doli, ker danes hočem priti v tvojo hišo!“ Premisli še enkrat tri vprašanja, kakor zvečer, in prosi Jezusa med umivanjem in napravljanjem, naj te umije s predrago svojo krvjo tudi najmanjšega dušnega madeža in naj te obleče v svatovsko oblačilo svetih čednostij. V zadnji četrti ure pred sv. obhajilom ponovi še enkrat s pobožnim srcem vero, upanje, ljubezen, ponižnost, zaupanje in gorečo željo po Jezusu v presvetem zakramentu. Prosi Marijo, angele in svete patrone, naj pridejo in te spremijo k božji mizi. — V trenutku sv. obhajila misli si, ljuba duša, da tvoje srce so betlehemske jaslice, kjer je prišel ravnokar Jezus na svet. Moli ga z Marijo in sv. Jožefom, s pastirci in sv. tremi Kralji in daruj mu zlato ljubezni, kadilo srčne pobožnosti in mire zatajevanja. V presvetem trenutku precej po sv. obhajilu pozabi na vse drugo in misli le na svojega ljubega Jezusa. Premisli zlasti naslednja tri vprašanja: 1. „Kdo je Jezus in kdo sem jaz? On, — veliki Bog, jaz — ubogi grešnik.“

Strmi, veseli se, moli! — „Kaj je Jezus za-me storil? Kaj sem jaz storil za njega?“ Misli na Betlehem, Nazaret, Golgato, o koliko je Jezus zate storil, trpel in daroval! Zahvali se mu iz vsega srca. Ti pa si storil tako malo za Jezusa, toliko pro ti njemu, žalil si ga toli in tolikrat z grehom, njega, svojega največjega dobrotnika. Kako ti je pri srcu, če misliš na vse to? Ali se ne boš iz dna srca kesal in sramoval svoje grde nehvaležnosti? 3. „Kaj zahteva Jezus od mene, in kaj hočem jaz zahtevati od Jezusa?“ — Tvoje srce hoče imeti dobri Zveličar, o daruj mu ga na večno, njegovi službi posveti tudi svoje telo, svoje oči in ušesa, roke in noge. In kaj boš zahteval ti od Jezusa? Vse, kar ti je koristno za dušo in telo.

Čas zahvale po sv. obhajilu je najdražji čas življenja. Ne zamudi ga nikdar. Vsaj četrť ure porabi za zahvalo. Zahtevaj mnogo, Bog ti dá vse. 1. Prosi ga za milost stanovitnosti v dobrem: „Preljubi Jezus, ti me tako zelo ljubiš, da si prišel sam k meni, o srčno te prosim pri ljubezni tvojega presv. Srca, ne dovoli vendar, da bi te kedaj zopet žalil; daj,

da naj raje poprej umrjem v nedolžnosti!“ Če tako prosiš, bodi zagotovljen ljubezni Jezusove. 2. Prosi za vse milosti, kojih potrebuješ v svojem stanu. 3. Priporoči Jezusu vse svoje potrebe in nadloge. 4. Moli tudi za druge — stariše, brate, sestre, dobrotnike, dušne pastirje, učitelje, predpostavljene, sorodnike; moli za sveto cerkev, za sv. očeta, uboge grešnike, uboge duše v vicah, za umirajoče. 5. In če te stiska kakšna velika bridkost, ali če je kdo izmed tvojih zabredel na grešna pota, prosi in ne nehaj zaupno prositi presveto Srce Jezusovo, dokler te ne usliši.

Hočeš na dan sv. obhajila ljubemu Jezusu narediti kako posebno veselje, opravi kako dobro delo, obišči bolnika, idi na pokopališče in moli za pokojnike, obišči Jezusa v presvetem zakramentu, moli sveti križev pot, daj kaj vbogajme, odloči od prihranjenega denarja nekoliko krajcarjev za kak dober namen, n. pr. za sveto Destinstvo, „katol. družbo detoljubov“ itd. Končaj ta milostipolni dan enako kot na predvečer. Združi svojo zahvalnost z zahvalo vseh angelov in svetnikov v nebesih in prosi ljubo Mater božjo, naj ona Boga zahvali v tvojem imenu. Če bodeš

vselej na tak način preživel obhajilni dan, bodeš prihajal vedno boljši in popolnejši. Lilija tvoje nedolžnosti bode vedno lepše cvetela.

Kdo bi mislil, da se nahajajo na dvorih knezov in imenitnikov tudi angeli? Ta čudež se je zgodil na španskem dvoru l. 1581—1584. Med plemiči cesarice Marije je bil sv. Alojzij. Velike so bile ondi nevarnosti njegove nedolžnosti, Alojzij se je rešil iz nje neoskrunjen, kot trije mladeniči iz ognjene peči. In kaj ga je rešilo? Vsak teden je hodil k sv. obhajilu. Kruh angelski ga je storil angelskega v njegovih mislih, besedah in v vsem njegovem vedenju.

Da, še več se zgodi, večkratno sv. obhajilo ne napravi samo tebe čistega in angelskega, marveč močno upliva tudi na tvojo okolico. Na tak način postaneš apostol, kakor oni pobožni deček na Francoskem (v Saint Corneille). Občina, v kateri je živel, je bila v dušnem oziru zelo zanemarjena in sprijena. Četrto, šesto in sedmo zapoved božjo so z nogami teptali in cerkvene zapovedi zaničevali. Pavlin — tako je bilo dečku ime — je opravil prvo sv. obhajilo z angelsko pobožnostjo. Ta sveti dan je sklenil z nekaterimi prijatelji neko sveto zvezo. Obljubili so drug drugemu, da bodo točno opravljali svoje molitve, ogibali se vseh hudih priložnostij, od časa do časa obiskovali svoje dušne pastirje in drug drugega spodbujali, prejemali večkrat sv. zakramente in zvesto izpolnjevali božje in cerkvene zapovedi. V petih letih je štel to društvo pobožnih mladeničev že trideset udov. Zvesto so izpolnjevali, kar so obljubili. Njihov vzgled je uplival čudo-

vito. Čez malo let je imela ta občina že 30 dobrih krščanskih obitelji, in sedaj, 20 let po sv. obhajilu Pavlinovem, je vsa občina spreobrnjena — pravi vzor krščanske srenje.

Glej blagodejni sad večkratnega vrednega obhajila. Ono posvečuje tebe in druge; stori te apostola in angela varuha tvoje okolice. Misli na to večkrat in bližaj se vsak mesec pobožno božji mizi.

3. Sveta čuječnost.

Tretje sredstvo stanovitnosti je čuječnost. *Dragocen zaklad nosimo*, pravi sveti Pavel, *toda v zelo krhki in razdrobljivi posodi*. Kako istinite so te besede! Neprecenljivi zaklad nedolžnosti, biser sv. vere, nosiš v sebi. Z veliko radostjo se ozirajo na-te vsa nebesa, Bog, Marija, angeli in svetniki. O, da bi se te vedno veselili! Pa ta dragoceni zaklad se lahko izgubi. Tisoč nevarnostij preti, tisoč volkov v ovčjih oblekah hodi okolo in steguje ostre kremplje po tvoji nedolžnosti in tvoji veri. Toraj pazi in čuj! *Čujte in molite!* opominja Zveličar.

Varuj se 1. slabih, pokvarjenih ljudi. Če kdo govori proti veri, jo zaničuje in zasmehuje, ali pa če nespodobno

govori, s takim ne občuj. Če moraš v kraje, kjer so taki ljudje, povej to starišem, mojstrom, posebno pa spovedniku, in ravnaj se po njihovem nasvetu. Kajti, če si še tako dober, pogubil se bodeš, če se ne ogiblješ takih zlobnih ljudij. Pomni: „Slabe govorice pokvarijo dobre šege in en hudoben tovariš spravi jih sto drugih v pekel!“

2. Ogibaj se vseh nevarnih krajev. Ne hodi v hiše, kjer se nekrščansko govori in živi, kjer šesta zapoved ni v čislih. Zvečer in po noči bodi doma in ogibaj se sploh vseh priložnostij, ki bi bile nevarne za tvojo nedolžnost, osobito te prosim, da se varuj vsakega nevarnega znanja, ker grešno znanje je v pekel privleklo že tisoče nedolžnih ljudij. Bodi pa tudi čuječ, kadar si sam, obrni proč svoje oči od grdih podob in nesramnih rečij; svojih ušes ne nastavlaj nesramnim pogovorom, srce bodi zaprto hudobnim mislim. Misli v skušnjavah na križanega Zveličarja, moli k Jezusu in Mariji ter vadi se pridno v prostovoljnem zatajevanju. Z vso resnobo se zoperstavlaj in beži, ko bi ti kdaj kdo hotel kaj nespodobno nagajati. Ne trpi tudi najmanjše reči, ki bi bila zoper sveto sramežljivost; beži pred grehom, kakor

egiptovski Jožef, in priporoči se angelu varuhu. Najljubši kraj ti bodi cerkev in pa tvoja sobica, v kateri si lahko napraviš majhen altarček, pred kojim opravljaj svoje molitvice. Obiskuj rad pokojnike na pokopališču; tam minejo vse posvetne misli in nečimurnosti, ondi veje sapica nebeške domovine.

Varuj se 3. slabih knjig in spisov! Sveti Peter pravi: *Hudi duh hodi okoli kot rjoveč lev* in si prizadeva človeške duše napeljati k slabemu. On je morilec duš od začetka in navdaja svoje služabnike, da pišejo knjige in spise brezverske in umazane vsebine. Jezik lep, beseda gladka, to je méd, in tisoč in tisoč ljudij čita take knjige, plačuje s težko prislužnimi novci in srka tako smrtni strup, in duša neumrjoča, s krvjo božjo odkupljena, zboli — smrtno zboli in umrje. Lilijske nedolžnosti zvene. — Ne čitaj nikdar nobene knjige, katere bi se sramoval, če bi te tvoj spovednik našli pri njej. Ako ne veš, je-li knjiga dobra ali slaba, vprašaj svojega spovednika. In če pri čitanju naletiš na kaj, kar je proti veri ali spodobnosti, vrzi knjigo od sebe in ne čitaj je dalje. Sv. Alojzij je našel nekoč tako knjigo v palači svojega

očeta. Nejevoljen jo vrže takoj v ogenj, in umije si roke, da bi se jih ne držal niti prah tako slabe knjige. — Kadar utegneš, osobito ob nedeljah, vzemi kako duhovno knjigo v roke. N. pr.: „Življenje svetnikov“, Tomaža Kempčana: „Hodi za Kristusom“, slovenski Goffine in druge pobožne knjige, kakoršnih imamo Slovenci že zdaj mnogo. Tudi „Katekizem“ ponavljaj večkrat in hrani ga vedno kot spomin na svojo detinsko dôbo. V teh knjigah najdeš krepko hrano za svojo dušo. Prosi tudi svojega dušnega pastirja za dobre knjige. Gotovo ti je z veseljem posodijo.

4. Ne boj se ljudij. Bojazen pred ljudmi je prazno plašilo, vsled katerega izgublja dan na dan brez števila ljudij dušno zveličanje; zabredejo v velike grehe in pozabijo lepih sklepov svojega prvega sv. obhajila. O ljuba duša, varuj se take prazne bojazljivosti. Vsem ljudem ne more nihče vstreči: saj še ljubi Zveličar tega ni mogel. Ne méni se tedaj mnogo za to, če te slabi ljudje kaj zasmehujejo. Ali ni boljše, da te grajajo hudobni, kakor pa če bi te grajali dobri? Da, zasramovanje in graja hudobnih ljudij je za-te le čast. O, kaj ti bo pomagal svet takrat, ko boš

ležal na smrtni postelji ali ko bi celo v peklu trpel? Ali te bode „svet“ na smrtni postelji tolažil ali rešil pekla? — Če te tedaj tvoji tovariši, znanci itd. zasmehujejo zato, ker si pobožen, ker hodiš večkrat k sv. obhajilu in vsak dan k sv. maši; če te zasramujejo, ker jih ne spremljaš na njihovih slabih potih: o, dragi prijatelj, ne brigaj se za-nje. Nikar ne misli pri svojih dobrih delih: „Kaj bodo ljudje o meni mislili in govorili?“ marveč: „Koliko veljam pri Bogu, kaj misli Bog o meni?“ — Jezus govori tako razločno: *Kdor se mene sramuje pred ljudmi, tega se bode sramoval tudi božji Sin, ko bode prišel v veličastvu Očetovem z angeli!*

S čuječnostjo je v zvezi

4. Molitev.

Čujte in molite. Kdor po zimi daleč potuje, ga obide skušnjava, da bi sédel v sneg. Če to stori in zaspi v snegu, zmrzne. Tako se lotijo tudi nas, ki moramo prepotovati ta mrzli svet, skušnjave, da bi opustili molitev in dušne vaje, da bi mlačni postali v dobrem. Ako ne premagamo skušnjave, nas zaziblje spanje du-

hovne lenobe, ogenj ljubezni ugasne v srcu, mi otrpnemo — rekel bi — zmrznemo na duši. Molitev je torej dušni toplomer, s katerim se meri krščansko življenje. Ako je naša molitev dobra, smo dobri in bogoljubni tudi mi; če pa postane naša molitev slaba in mlačna, je to za nas žalostno znamenje, vedno globeje zabredemo v grehe. Sv. Avguštin torej prav trdi: *Kdor zna prav moliti, ta zna tudi prav, t. j. krščansko, sveto živeti.* Molitev je nebeška rosa za dušo. Molitev tolaži, krepča, daje pogum ter je najvarnejše orožje v skušnjavi. Kdor v skušnjavi takoj moli, ni privolil v skušnjava, tak zmaga. Molitev je nebeški ključ. Molitev nam izprosi milost stanovitnosti.

Torej moliti moraš, ljuba duša, ako hočeš ohraniti čisto srce. Pa kdaj, kako in kaj moli? Delaj tako-le:

1. Zjutraj, ko se zbudiš, pozdravi takoj ljubega Boga, pokrižaj se pobožno, iz ljubezni do Boga zapusti hitro posteljo, moli med tem, ko se oblačiš, tihoma očenaš, vero, upanje, ljubezen ali če znaš, še kaj družega; poškropi se z blagoslovljeno vodo in opravi kleče svojo jutranjo molitev; zahvali Boga za novi dan, skleni,

da ga bodeš dobro porabil, in daruj ga Bogu z dobrim namenom: „Vse ljubemu Bogu v čast!“ Priporoči se tudi varstvu ljube Matere božje in svojemu sv. patronu. Trdno skleni, varovati se vsakega greha, osobito smrtnega.

2. Po dnevi misli večkrat na Boga, pozdravljaj ga s kratkimi molitvicami, n. pr. *O Jezus, tebi živim* itd. *O Bog, raje umreti nego grešiti!* Kadar utegneš, moli še kaj več. Moli tudi med svojimi opravili, na poti itd.

3. Zvečer poklekni, prej ko se slečeš, in opravi svojo večerno molitev zopet klečé. Pristrčno zahvali Boga za vse. Izprašuj svojo vest in obžaluj iz vsega srca svoje grehe s trdnim sklepom, prihodnji dan pobožnejše živeti. Moli en očenaš k svetemu Jožefu za srečno zadnjo uro. Mnogo jih je že z njegovo pomočjo storilo srečno smrt, ker so ga vsak dan častili. Misli večkrat: „Kako bi bilo, ko bi to noč umrl?“ Opravi duhovno obhajilo, poškropi se z blagoslovljeno vodo in se sramežljivo sleci. Priporoči se božjemu varstvu ter glej, da v molitvi zaspiš. Vzemi rožni venec v roko ter moli. Če se pa po noči prebudiš, moli rožni venec dalje. Misli na

ljubega Zveličarja, kateri med tem, ko ti spiš, v tabernakelju za te bdi in moli.

4. Razun teh molitvic ti posebno priporočam, da pojdi — če le mogoče — vsak dan k sv. maši. Sv. maša je zate vir največjih milostij. Bog ti obilno poplača one pol urice, ki jo njemu posvetiš. Moli iz molitvene knjige ali pa tiho premišljevaje žalostni del rožnega venca. Pri darovanju misli na daritev Jezusovo v templju, daruj v duhu nebeškemu Očetu svojo častilno, zahvalno, prosilno in spravno daritev. Pri povzdigovanju stopi v duhu pod križ na Kalvarijo. Pri sv. obhajilu misli na zadnjo večerjo ter se v duhu obhajaj. Če pa ti ni mogoče biti pri sveti maši, pridruži se v duhu vsem sv. mašam celega sveta in daruj Bogu svojo dobro voljo.

5. Obišči večkrat ljubega Jezusa v presvetem zakramentu, potoži mu ob kratkem vse svoje potrebe in prosi ga njegovih milostij. To mu je tako zelo všeč, da ti bo rad uslišal tvoje prošnje. Misli večkrat na njegovo grenko trpljenje, moli včasih sv. križev pot, počasti tudi sv. petere rane in še posebno njegovo presveto božje Srce!

6. Goreča bodi tvoja pobožnost do nebeške kraljice Marije. Njo slaviti in njeno slavo širiti bodi ti najslajše veselje. Posnemaj jo v njenih čednostih. Noben dan naj ne mine, da bi jej ne podaril kake cvetlice svoje ljubezni, kakega darčka zatajevanja in premagovanja. — V znamenje, da jo prisrčno častiš in ljubiš, nosi pri sebi njeno svetinjico; obhajaj z veseljem njene godove in praznike s tem, da sprejmeš sv. zakrament; posveti jej vsako soboto in mesec majnik, moli vsak dan en odstavek svetega rožnega venca in daj se vpisati v katero njej posvečeno bratovščino. Rad poslušaj Marijine pridige, pridno prebiraj Marijine knjige, z veselim srcem popevaj Marijine pesmi. Izroči lilijo svoje nedolžnosti njenemu materinemu varstvu in navadi se vsako jutro in večer moliti tri češčenasmarije na čast brezmadežni Devici. Dostavi pa: *O Marija, brezmadežna spočeta, ti naše pribežališče, prosi za nas!* Lepa je tudi naslednja molitvica: *O moja Gospa, o Mati moja; tebi se vsega darujem, in da se ti vdanega skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati, varuj*

me, brani me, kot svojo lastnino in posestvo. — Ti dve molitvici sta že marsikateremu na čudežen način ohranili sveto čistost, drugim pa ste izgubljeno nedolžnost zopet pridobili in je spreobrnili. O ljuba duša, drži se svoje dobre nebeške Matere, okleni se je z vso ljubeznijo. Zveličani Henrik Suzo zatrjuje: „Prej bosta prešla nebo in zemlja, kakor da bi se pogubil zvesti, pravi častilec Marijin.“

Moli na tak način, kakor sem ti povedal tukaj. Postala ti bode pa molitev lahka in prišla v sladko navado, če se privadiš in držiš vedno nekega določenega dnevnega reda. Kaj je to, ti bom takoj razložil.

5. Krščanski dnevni red.

Takšen red je zelo imeniten. Vrtove obdajamo s plotovi, drevesa se privezavajo h količu, da škode ne trpé. Tako je tudi krščanski dnevni red za-te trdna opora, da ne zabredeš na kriva pota. „Drži se reda, da red tebe drži“, pravi sv. Bernard. Kedor se navadi krščanskega reda, živi čistejše, redkeje pade, hitreje zopet vstane, hodi previdneje, ima slajše tolažilo, živi mirnejše, umrje zaupnejše, rešen je mnogih

muk v vicah in pridobi si lepšo krono v nebesih — pravi isti svetnik.

I. Najprej se drži nekega določenega reda za vsak dan:

1. Vstajaj vsak dan hitro, spodobno in bogoljubno ter natanko ob določeni uri!

2. Opravi kleče svojo jutranjo molitev!

3. Vdeleži se pobožno sv. maše in obudi željo vdeležiti se vseh sv. maš po svetu. Če slišiš pri povzdigovanju pozvanjanje, poklekni, če mogoče, ter moli Jezusa.

4. Idi hitro in natančno ob določeni uri na delo. Prični je Bogu na čast in z znamenjem sv križa; misli večkrat med delom, posebno če ura bije, na besede: „V imenu božjem; o Jezus, tebi za ljubo! Ti si toliko za-me storil, trpel, žrtvoval, ti hočeš, da to storim. Tebi za ljubo hočem rad storiti, kolikor morem. Združim svoje delo s tvojim delom. Pomagaj mi s svojo milostjo.“

Tako je delala sv. Rozalija. Kakor solnčnica, ki s svojim velikim rumenim cvetom vedno proti solncu gleda in se za njim obrača od solnčnega vshoda do večera, tako se je tudi njena duša vedno obračala k Bogu. Če je predla, šivala ali pletla, čitala, jedla ali z drugimi govorila, če je

bila doma ali na njivi ali pa v cerkvi, vedno je mislila na Boga, vedno zanj delala. „Roko pri delu, srce pri Bogu“, bil je njen pregovor.

5. Pred jedjo in po jedi opravi vselej vestno svojo molitev brez strahu in sramovanja. Jej le ob določenem času; med navadnimi obroki brez potrebe ne uživaj. Bodi zmeren in misli, kako se je Jezus vedel pri jedi. Izpolnjuj vestno postno zapoved. Večkrat si prostovoljno pritrgaj nekoliko.

6. Ob času počitka ne pozabi, da te vidi vsevedni Bog. Ne vdeležuj se iger, ki so grešne ali nevarne. Varuj se ob počitku, da preveč časa ne zgubljaš; varuj se sploh vsega, kar bi utegnilo žaliti Boga, — da se ti ne bo nikoli treba sramovati svojega razveseljevanja, marveč da bi, kakor sveti Alojzij, z mirno vestjo po vsakem razvedrilu mogel stopiti pred obličje večnega Sodnika.

7. Če imaš med dnevom čas za kratke pobožne vaje, nikar ga ne zamudi. Obišči n. pr. presv. Rešnje Telo, čitaj pobožne knjige itd. Če imaš priliko, stôri tudi kako dobro delo; da razveseliš Boga.

8. Končaj dan z Bogom, s pobožno večerno molitvijo in z izpraševa-

njem vesti. Prav lepo je, ako se opravlja večerna molitev skupno. Idi v posteljo ob določeni uri in s pobožnimi mislimi.

II. Nekateri dnevi v letu so pa zate še posebno imenitni. Take dneve moraš razun tega, kar sem ti nasvetoval za vsak dan, še kaj več, še kaj posebnega storiti v slavo božjo in svoj dušni prid!

1. V vsakem tednu je nedelja, večkrat tudi praznik. Ti dnevi so ljubemu Bogu posvečeni. Uporablaj jih tedaj v blagor svoje neumrjoče duše. Pomni sledeče:

a) Ne opravljaj nikdar hlapčevskih del, ker to bi klicalo prokletstvo božje na te. Ne skruni teh dnij z grešnimi veselici. Varuj se nezmernosti, osobito pijanosti. Kako boli to ljubega Boga, ako kristjani o svetih dnéh največ grešé!

b) Prosi ljubega Boga odpuščenja za tako mnoga razžaljenja in vdeleži se vedno predpoldanske in če mogoče popoldanske službe božje. Čitaj kako sveto knjigo, obišči bolnike, ali stôri sicer kako dobro delo.

2. Vsak posamezni m e s e c lahko posvečuješ s tem, da vredno sprejmeš sveto Rešnje Telo. Na to te posebno opozarjam.

V dan svojega mesečnega obhajila prečitaj tudi te vrstice pazljivo in vprašaj se, ali si izpolnjeval svoje dobre sklepe.

3. Vsako leto se povračajo tudi dnevi, katere moraš posebno slovesno obhajati.

a) To so prvič veliki prazniki v cerkvenem letu (Božič, Velika noč, Binkošti itd.). Marijini prazniki (brezmadežno spočetje, rojstvo, oznanenje, očiščevanje in vnebovzetje Device Marije) in prazniki angelov in svetnikov.

b) Tak slovesen dan je tudi tvoj god. Ta te spominja, da si postal po sv. krstu otrok Božji in si bil sprejet v sv. cerkev. Ponovi svojo krstno obljubo, idi k sv. maši, sprejmi sv. obhajilo in čitaj sveto življenje svojega patrona. Posnemaj ga!

c) Tudi smrtni dan starišev, bratov in sester prištevaj takim dnem. Daruj za nje sv. mašo. Olepšaj njih grob, daj vbo-gajme v tolažbo njihovih duš.

č) Končno posvečuj vsako leto o b l e t n i c o prvega svetega obhajila. Koliko vzroka imaš v zahvalo za to neizrečeno milost! O, ponovi dobre sklepe tega nepozabnega dneva. Sprejmi zopet sveto obhajilo in prosi Boga pri sv. maši za

nedolžnost in ljubezen svojega prvega svetega obhajila.

Tu imaš, dragi moj, dnevni red krščanskega življenja. Ravnaj se natančno po njem do smrti. Tako bodeš gotovo dober kristjan, življenje tvoje bode tiho in mirno teklo ter se končalo s srečno, blaženo smrtjo, katera ti odpre vrata v nebesa.

Pred več leti je živel v mestu L. imeniten gospod. Nekega dné najde v svoji pisalni mizici listek papirja, na katerem si je bil kot dober dijak in ud neke Marijine bratovščine z lastno roko napisal red krščanskega življenja. Glasil se je blizu tako, kakor sem ti ga jaz tu opisal. Stari gospod spozna svojo pisavo in čita. Čita dalje. Ko vse prečita, globoko vzdihne, ter žalosten s solznimi očmi vzklikne: „O lepo življenje moje mladosti! Kako sem bil takrat srečen, ko sem izpolnjeval ta dnevni red krščanskega življenja. Od tistega časa pa, ko sem opustil, izginil mi je sladki mir iz srca.“ Jokaje še enkrat prečita listek, vzame palico in klobuk in gre — naravnost v cerkev. Ondi prosi ljubega Boga, naj mu odpusti nezvestobo, spové se, prejme sv. obhajilo in se od tistega časa začne zopet ravnati po onem redu krščanskega življenja, kakor nekdanj, in dobra dela opravljati. In res, bil je že skrajni čas — kajti ne dolgo potem je potrkala smrt na njegova vrata. Z rožnim vencem v rokah, ves skesan zarad zmot svojega prejšnjega življenja, pa poln zaupanja na Boga izdihnil je svojo blago dušo.

Predno končam, hočem ti navesti še eno sredstvo za vstrajnost, katero sveti Duh tako zelo priporoča: *Pri vseh svojih delih misli na štiri poslednje reči in vekomaj ne boš grešil.* Res dobro in skušeno sredstvo čednosti je:

6. Misel na štiri poslednje reči.

Skušnjave, hude misli in želje ne izostanejo v človeškem življenju. Pa, če bi te še tako zelo v greh vabilo in mikalo, ali bi grešil, ko bi Bog sam vidljiv stal pred teboj? Gotovo ne! Misli torej povsod in vselej: tudi v temni noči me vidi vsevedni Bog.

O sv. Boleslavu, ki je bil kraljevskega rodú, se pripoveduje, da je podobo svojega očeta nosil na vratu, večkrat jo nežno poljubil in ob tem govoril. „Ne, dragi oče, nikdar ne bom storil nič takega, kar bi me nevrednega storilo tvojega kraljevskega imena!

Kako lahko ti je, krščanska duša, podobo svojega križanega Jezusa pri sebi nositi! Ali te ne bode vsak pogled na sv. podobo spomnil, kar se ti kot dediču nebeškega kraljestva spodobi storiti? In kako lahko nenadoma umrješ! Kolikrat se čita po listih o nagli in neprevideni smrti. Pred smrtjo nismo nikdar varni,

in moramo torej biti vedno na njo pripravljeni, ker kdor v smrtnem grehu umrje, je na vekomaj pogubljen. Pobožni kristijan se spomni pri jutranji in večerni molitvi, pa tudi o drugih priložnostih: „Umreti bodem moral, pa ne vem, kedaj? kje? kako? A to je gotovo, če umrjem v velikem grehu, bodem na večno pogubljen.“

Neki misijonar pripoveduje, da so novospobrnjeni v Kochinchini ob velikih skušnjavah prste čez ogenj držali in sami sebi tako-le govorili: Glej, tega majhnega ognja ne preneseš, kako bodeš pretrpel peklenški ogenj, kjer boš gorel vekomaj, ako te premaga skušnjava.“

Zato misli večkrat, predragi prijatelj, posebno v skušnjavi na smrt, sodbo, pekel — misli na to, da bodeš moral pred vsevidnim Bogom dajati račun o vseh mislih, besedah, dejanjih. Ta misel te bode varovala greha, misel na nebesa pa te bode spodbujala k dobremu. Kako lepa so nebesa! Tam je naša večna domovina! Tukaj je teden vednega dela, tam delopust večnega počitka; tukaj razburjeno morje, tam zavetje večnega miru. Iz nebes sem miglja tudi tebi zlata krona, svitel tron, zelena palma slavne zmage. In Jezus te vabi, rekoč: „Pridi, zvesta

duša; pridi na moje srce! O, kako ti hočem poplačati vso tvojo ljubezen do mene, tvoje delo, trpljenje, boje; pridi, pojdi v veselje svojega Gospoda!“ V nebesih si združen z Bogom, si pri Mariji, v družbi ljubih angelov in svetnikov. — Če na to misliš, kako se mora povzdigniti tvoje srce polno poguma in hrepenenja, polno veselja in tolažbe. — Da, misel na nebesa ti osladi grenko zemeljsko trpljenje in te spodbuja, da ostaneš Jezusu zvest.

Izvoli si vsak mesec eno nedeljo in premišluj o štirih poslednjih rečeh. Misli: „Morebiti je prihodnji teden, prihodnji mesec zadnji v mojem življenju!“ Trdno skleni, da bodeš od zdaj zanaprej tako živel, kakor da bi se bližal zadnji dan. To je tudi najlepši način pripravljanja na lahko in srečno smrt.

* * *

To bi bilo tedaj šest glavnih sredstev za krščansko stanovitnost. Zlata in blagosna sredstva so to, katerih ni tako težko izvrševati. Ljubeča mati bi ti jih ne mogla podati z večjo ljubeznijo, kakor jaz izročam v tvoje roke, pokladam

v tvoje srce, danes — tvoj najsrečnejši dan, dan prvega svetega obhajila. Daj Bog, da si jih vse po vrsti v svoj prid obračal ves čas do svojega zadnjega zdihljeja. Blagor ti, ako to storiš!

Neka pobožna mati je poklicala na večer tega srečnega dné svoje dete k sebi in je s solznimi očmi dejala: „Moj sin, tako srečen si bil danes. Če me imaš rad, slušaj moje besede in ostani vedno takošen, kakor si bil danes, tako čist in pobožen, tako dober. Ostani Jezusu zvest v veri, v ljubezni, v nedolžnosti in misli večkrat na ta svoj najsrečnejši dan. Znano ti je, da te ljubim bolj kot svoje življenje. Pa če bi vedela, da bodeš v poznejših letih postal Jezusu nezvest ter ga žalil, raje bi videla, da danes umrješ, in sama te zanesem na pokopališče.“ Deček s solznimi očmi obljubi, da ne bode nikdar pozabil njenih besed. Mati je kmalu potem umrla, sin pa je vzrastel v krepkega moža ter postal vojak. Pa tudi v raznih nevarnostih vojaškega življenja je ostal priden in nepokvarjen. Vedno se še glasé v njegovem srcu kakor zvonček v tihi noči materine besede s presrečnega dné prvega sv. obhajila. Na te je mislil v borbi skušnjav in ohranil je sveto vero in nedolžnost.

Enako, kakor ta mati, kličem i jaz tebi, preljubi prijatelj moj: „Ne zapusti svojega Jezusa, ostani mu zvest, ne žali ga nikdar z grehi; ohrani nedolžnost prvega sv. obhajila, poslužuj se tu navedenih pomočkov, in zagotovljeno ti je

srečno življenje, srečna smrt in prelep prostorček tam gori v nebesih. V spodbudo ti tukaj navedem še ganljiv vzgled, ki ga čitaj večkrat.

Sv. Filip Nerij je bil velik prijatelj mladine. Mnogo mladeničev in devic je privedel v nebesa. Med njegovimi spovedanci je bil tudi sin nekega kneza po imenu Pavel Masini — pobožen in čist kot angel. Večkrat je hodil k sv. obhajilu. Presrčno je ljubil Marijo. V štirinajstem letu zboli. Poslali so po svetega Filipa. Ta hiti k bolniku, pa — ko pride tje, bil je njegov ljubljenelec že mrtev. Oče se je silno žalostil in tudi Filip je bil žalosten, da je Pavel umrl brez sv. zakramentov. Skloni se čez mrliča, moli, pokropi ga z blagoslovljeno vodo in pokliče po imenu. In v začudenje vseh pričujočih odpre deček oči, kakor bi hotel vprašati: „Zakaj ste me zbudili?“ — „Pavel“, reče sedaj sveti Filip, „hočeš dlje časa živeti ali pa zopet umreti?“ — „Velečastni oče“, reče Pavel, „videl sem v nebesih svojo ranjko mater in sestro; ondi pri Jezusu in Mariji je lepše, ko tukaj, jaz hočem rajše zopet umreti.“ — In zaprl je zopet oči. Še dandanes se vsako leto na spominski dan te dogodbe, 16. marcija, v njegovi smrtni sobi, ki je sedaj predelana v kapelico, opravlja sveta maša. Pavel je umrl brez zakramentov, pa njegova duša je bila pripravljena po večkratnem vrednem obhajilu. Pobožni mladenič se je šesterih sredstev, ki sem jih tu navedel in priporočil, zvesto posluževal in tako srečno umrl ter bil sprejet v nebesa.

Zdaj pa se poslovim od tebe, predragi mi prijatelj! Svoje mašniške roke raz-

prostrem čez te in kličem: *Blagoslovi te vsemogočni Bog, Oče, Sin in sv. Duh!* Naj te spremlja ta blagoslov po vseh tvojih potih, naj te varuje greha, naj te krepča v skušnjavah in naj te dovede v sveta nebesa. Misli večkrat na onega po-božnega mladeniča, živi kakor on, beri pridno te vrstice in posnemaj jih.

„Da bi bil srečen, da bi bil ljub Bogu in ljudem, da bi večno živel v nebesih!“ S temi besedami so nekdej zapisali rojstvo in krst svetega Alojzija v krstno knjigo. Nobeno voščilo sreče in blagoslova ne more ljubeznivejše biti. To je za slovo tudi moje voščilo za te O da bi se vresničilo. Z Bogom! *Bodi zvest do smrti, in dati ti hočem krono življenja!* to je zagotovil Jezus Kristus, kateri bodi hvaljen na veke. Amen.



Za milost stanovitnosti.

O moj Jezus! Nisem še pozabil milosti, katero si mi bil podelil, ko si me nahranil prvič sè svojim svetim mesom in krvjo. Zahvalim se ti za to in vse

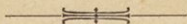
dni življenja se bodem spominjal na preveliko srečo svojega prvega sv. obhajila. O kako dober si ti, Gospod, da si samega sebe daroval meni ubogemu grešniku. Ali je mogoče, da bi te kedaj nehal ljubiti iz vsega svojega srca? Ali bi ti mogel kedaj nezvest postati, ker me le ti sam moreš storiti resnično in trajno srečnega? O Jezus, obljubim ti zvestobo do zadnjega zdihljeja! Pa preslab sem. Zato te prosim pomoči. Če me ne varuje tvoja roka, ne bodem zmagal v boju zoper hudobije. Ne dovoli, da bi se ločil od tebe. Hrani in krepčaj me tudi večkrat s svojim sv. mesom in svojo sv. krvjo v življenju, da dobim moč, srčno potovati na potu kreposti do konca. Hrani in krepčaj me posebno na mojo zadnjo uro s to dušno hrano, da v tvoji milosti umrjem in dosežem večno življenje. Amen.

O Gospa moja itd.

O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo! Češčena Marija itd.

O Marija, ki si brez madeža prišla na svet, oh, sprosi mi od Boga, da brez greha pojdem s sveta.

Daj, o sv. Jožef, da nam v nedolžnosti poteče življenje ter je vedno varno pod tvojim zavetjem. Amen.



Dobri sklepi za prvo sv. obhajilo.

1. Bogu, svojemu Stvarniku, hočem zvesto služiti vse dni svojega življenja.

2. Sveto vero bom vsikdar čislal kot najdragocenejši zaklad iz nebes in jo v besedi in dejanju spoznaval brez strahu pred ljudmi.

3. Zvesto bom ljubil in poslušal sv. cerkev kot svojo najboljšo mater ter natanko izpolnjeval njene zapovedi (post, službo božjo, prejemanje svetih zakramentov), oziral se tudi na njene želje, čislal njene pobožnosti, bratovščine . . .

4. Vnemal se bom za lepoto hiše božje (rad daroval za cerkvene naprave, zlasti pri domači cerkvi).

5. Vsikdar bom spoštoval mašnike kot namestnike Božje in vedno rad vsprejemal njihove nauke.

6. Skrbno se bom ogibal krčme, plesa, nevarnih veselja in sploh grešnih priložnosti.

7. Nedolžnost srca bom vsikdar višje cenil kakor vse na svetu.

8. Posebno pobožnost bom gojil do presvetega rešnjega Telesa, do presvetega Srca v njem pričujočega, do Matere božje in sv. Jožefa.

9. Posebno bom molil in si pred vsem prizadeval za stanovitnost v dobrem kot največjo milost božjo.

10. Po svoji moči bom širil kraljestvo božje, povsod pa zabranjeval hudobijo.

11. Pogosto in vselej vredno bom sprejemal svete zakramente (vsako spoved tako vestno opravil, kakor bi bila zadnja v mojem življenju).

12. Vsako leto bom koristno obhajal svoj god in spomin prvega svetega obhajila (opravil spoved, ponovil dobre sklepe).

13. Dušne in telesne darove bom vedno prav in pridno obračal v slavo božjo in ljudem v korist.

14. Po svoji moči se bom trudil za napredovanje v dobrem, za krščansko popolnost, ter vestno rabil v to potrebne pomočke.

15. Vselej bom hvaležen Bogu in ljudem za vse dobre.

16. Zastran volitve stanu bom posebno goreče molil in se posvetoval z modrimi ljudmi ter ozir jemal na svoje zmožnosti, ne gledé toliko na časni dobiček nego na zveličanje svoje duše.

17. Zvesto bom spolnoval dolžnosti svojega stanu, kamorkoli me pokliče previdnost božja.

Raje umreti, kakor kdaj smrtni greh storiti!
Nebesa morajo biti moja!



KAZALO.

	Stran
1. Spominjaj se večkrat dné svojega prvega sv. obhajila	6
2. Večkratno vredno sv. obhajilo	8
3. Sveta čuječnost	16
4. Molitev	20
5. Krščanski dnevni red	25
6. Misel na štiri poslednje reči	31
Za milost stanovitnosti	36
Dobri sklepi za prvo sv. obhajilo	38





Stran

ega

- . 6
- . 8
- . 16
- . 20
- . 25
- . 31
- . 36
- . 38



Katoliška Tiskarna Ljubljana.

XXVII